

Ecouri ale naturii: perspective ecocritice în proza lui Ah Cheng

Alina-Mădălina COSMA
Universitatea „Transilvania”, Braşov
alina.cosma@student.unibtv.ro

Abstract: Through the ecocritical lens, this paper explores the metaphor of nature in Ah Cheng's "The King of Trees". It examines theories from both Western and Eastern philosophy. Chinese literature delves into the theme of ecology, emphasizing the intricate relationship between humans and nature, which in turn molds environmental perceptions based on cultural values and perspectives. The incorporation of theories by Timothy Morton, Bruno Latour, and the Chinese cultural perspective has contributed to the notable expansion of ecocriticism theory, attracting a growing number of writers and critics. Xiao Geda symbolizes the King of Trees, highlighting the metaphorical connection to nature. The article notes the solidification of cultural identity in relation to oneself and others and the metaphor of nature intertwined with the perception of our connection to nature.

Keywords: *ecocriticism, Chinese literature, ecology, eastern philosophies, environment.*

Preocupările cu privire la degradarea mediului înconjurător și conștientizarea impactului umanității asupra planetei de la jumătatea secolului XX au condus la apariția ecocriticii, o teorie literară care oferă o perspectivă unică prin care se poate analiza literatura, punând în evidență interconexiunea dintre om și natură. Problemele de mediu care apar la nivel global în ultimele patru secole, din cauza industrializării și urbanizării, deschid ochii oamenilor de pretutindeni, care trăiesc și observă aceste schimbări, de multe ori ireversibile, și care încearcă să aducă această conștientizare la nivel global. După cum menționează și Greg Garrard în *Ecocriticism*, ecocritica se bazează pe o multitudine de discipline, precum literatura, ecologia, filosofia, studiile de mediu, pentru a realiza analiza relației complexe dintre oameni și mediul natural (Garrard 2004: 17). Literatura transcende dimensiunea concretului, ocupând un rol esențial în sistemul global, unde ideile și materia interacționează și își produc modificări reciproce. Nu se mai limitează doar la sfera socială, ci literatura cuprinde acum o înțelegere mai vastă, holistă care integrează mediul înconjurător ca un întreg. Ea ne modelează percepția și atitudinile față de mediu, făcând posibilă conștientizarea problemelor ecologice, stimulând empatia și conștientizarea acestor realități. Ecocritica extinde semnificația lumii, percepută anterior ca o sferă socială, și introduce un nou înțeles, cel al lumii înconjurătoare. Această teorie urmărește reprezentările mediului înconjurător în textele literare, în raport cu atitudinile față de natură, pe care le

privește dintr-o perspectivă analitică și retorică. Retorica creațiilor literare are dimensiuni ecologice și sociale, încercând să crească astfel conștientizarea problemelor mediului înconjurător. Astfel, ecocritica, prin praxis-ul interogărilor relațiilor dintre om și natură, devine un instrument important și necesar pentru preocupările ecologice și pentru a conserva mediul înconjurător pentru un viitor mai durabil. Metafora naturii are rolul primordial de a modela identitatea societății și a sinelui, într-un mod resimțit conștient sau subconștient. Natura reprezintă un factor esențial pentru umanitate, iar raportul nostru armonios cu aceasta depinde în special de eforturile noastre de a o proteja și conserva.

Bruno Latour explorează în *Politicile naturii* conexiunea dintre politică și lumea înconjurătoare, lumea naturală:

Nu avem de ales: politica nu se încadrează clar de o parte a diviziunii și natura de cealaltă. De când a fost inventat termenul de „politică”, fiecare tip de politică a fost definit prin relația sa cu natura, a cărei trăsătură, proprietate și funcție depinde de voința polemică de a limita, reforma, stabili sau lumina viața publică. Ca urmare, nu putem alege dacă să ne implicăm sau nu în ecologie politică; dar putem alege dacă ne dedicăm în ea pe ascuns, făcând distincție între întrebările legate de natură și problemele politice, sau în mod explicit, tratând aceste două seturi de întrebări ca pe o singură problemă care apare pentru toate colectivitățile. (Latour 2020: 14).

Acesta subliniază ideea naturii dinamice, modelată de acțiunile oamenilor și de politică, descurajând gândirea dihotomică, care separă natura de uman și cultură. Prin evidențierea interconexiunii acestor elemente, Latour dorește să renunțe la percepția naturii văzută în relație de independență cu societatea. Filosoful critică tendința oamenilor de a vedea problemele de mediu pur tehnice sau științifice, fără a considera importante și elementele sociale și politice. Prin politizarea naturii, Latour promovează o înțelegere mai profundă a problemelor ecologice, ținând cont de multitudinea perspectivelor și intereselor în joc. Rolul științei și al expertizei ecologice sunt fundamentale în discursul acestuia în privința mediului. El încurajează examinarea critică a modalităților în care noțiunile științifice sunt validate de politica mediului, deoarece expertiza științifică are semnificație politică, fiind un instrument al legitimării punctelor de vedere sau nevalidarea altora.

Timothy Morton explică în *Gândirea ecologică* filosofia conștientizării, schimbând astfel modul în care percepem mediul înconjurător:

Gândirea ecologică înțelege că toate ființele sunt interconectate. Aceasta este plasa. Gândirea ecologică înțelege că granițele și identitățile ființelor sunt afectate de această interconectare. Acesta este străinul străiniu. Gândirea ecologică se regăsește lângă celelalte ființe. (Morton 2021: 94).

Acesta descurajează modul de gândire tradițional occidental, care aduce în prim-plan omul și interesele sale, în detrimentul naturii. Morton pledează pentru gândirea ecologică, în care regăsim ca factori fundamentali interconexiunea, incertitudinea și complexitatea. Gândirea ecologică încurajează o privire în ansamblu, „la scară mare”, pentru a conștientiza că noi facem parte dintr-o rețea a vieții, în care oamenii reprezintă doar un element dintre multe altele. Morton introduce conceptul de „ecologie întunecată” care reprezintă natura drept inherent

complexă și imprezvizibilă, caracterizată de o dinamică antagonică, renunțând la ideea unei naturi într-un sistem echilibrat și armonios. Acesta evidențiază realitatea tulburătoare, fără filtru, a degradării mediului și amenințările schimbărilor climatice, încurajând confruntarea onestă, în defavoarea evadării negării sau negării acestor probleme.

Filosofii chinezi vorbesc despre natură, gândindu-se la caracterul scris *xing*, al cărui radical *xin*, înseamnă *inimă*, *spirit*, legându-se astfel de armonia socială confucianistă: *ren*, omenia amintită de Mencius, natura umană care tinde spre bunătate, considerându-l un principiu vital și *shu*, armonia socială ce reprezintă mimetic armonia naturală. În mod similar, Theodore Roszack, în *Where the Wasteland Ends: Politics and Transcendence in Postindustrial Society* (1972), discută despre modul holistic în care natura sinergetică (energia vieții) și singenetică (spiritul ca manifestare a vieții) interrelaționează și se susțin reciproc. Această perspectivă conturează accepțiunea specifică gândirii chineze în care s-a conturat viziunea asupra naturii.

Prin această asociere, orientarea sa se îndreaptă spre natură, cu precădere cea umană. Scrierile autorilor își au nucleul astfel în realitate, fără a i se suprapune, păstrându-i profunzimea și armonia. Prin ciclicitatea și dinamica naturii, mediul înconjurător în care se plasează acțiunea protagoniștilor devine însăși un personaj. În *Regele copacilor*, natura capătă o statură neputincioasă în fața deciziilor și acțiunilor umane. În gândirea chineză, factorul fundamental îl reprezintă relația cunoașterii de sine cu acțiunea. Fiecare curent de gândire își are propriul Dao (drum, cale), care ilustrează caracterul dinamic, un proces de perfecționare pe măsura evoluției sale. Astfel, acțiunea umană este un orizont al cunoașterii (Cheng 2001: 23) care trebuie să se afle în armonie cu natura, fără a o perturba. În acest univers, omul și natura se regăsesc ca două elemente care aparțin aceleași „pânze”. Astfel, intervenția omului destructurează armonia.

După cum afirmă Anne Cheng, „gândirea chineză își are rădăcinile într-o relație de încredere funciară a omului în lumea în care trăiește și în convingerea că el posedă capacitatea de a îmbrățișa totalitatea realului prin cunoaștere și acțiune” (Cheng 2001: 25), în gândirea chineză, omul și natura sunt *interconectați*. Lumea nu se poate proiecta în afara omului, iar omul care se regăsește în acest loc nu se poate concepe în afara ei. Așadar, o asemenea abordare păstrează ordinea și armonia naturală a lucrurilor. Perspectiva chineză privește lumea ca un întreg, prin *Ying/Yang*, care este o „imagine prin excelență a globalității” în sensul unei coerențe organice a ordinii lumii. Gânditorii chinezi consideră că în legătura dintre om și univers există o realitate ce se naște între aceștia. Un alt element important este unitatea suflului, care se află în interiorul vieții, fiind guvernat de gândire. Suflul asigură armonia tuturor ființelor, manifestându-se la infinit. De exemplu, el poate să reprezinte „temperamentul unei persoane, forța expresivă a unui poem sau încărcătura emoțională a unei opere de artă” (Cheng 2001: 230). Astfel, *suflul* poate să fie prezent, material sau imaterial, pretutindeni.

Filosofia chineză abordează relația dintre sentimente (*qing*) și peisaj (*jing*), care este experimentată atât fizic, cât și emoțional de personajele din operele literare. În acest context, ecocritica schimbă perspectiva de pe convenționalul subiect uman în raport cu ceilalți oameni, spre ființa umană în raport cu lumea

non-umană. *Qing* reprezintă sentimentele, emoțiile și trăirile umane, iar *jing* este peisajul natural, un limbaj al complexității emoției umane. Plecând de la teza lui Wang Guowei, *Notes on Ci Poetry in the World*, Ling Hon Lam sugerează utilizarea termenului *qingjing*, tradus drept „tărâmul emoțiilor”, ca instrument de vizualizare a peisajului interior al sentimentelor. Această perspectivă are o valoare spirituală, influențată de filosofiele budiste și daoiste. În Budism, relația dintre oameni și natură este de interdependență, omul având un impact semnificativ asupra mediului prin acțiunile sale. În viziunea daoistă, natura este caracterizată de echilibru, armonie și aliniată la fluxul natural al universului (Dao). Natura funcționează în propriul ritm, iar oamenii reușesc să trăiască armonios, prin conformare la ordinea naturală pe care o copiază mimetic. Cărturarul confucianist cultivă etic și estetic sentimente de echilibru și armonie, emulând modelele preluate din natură. Practica cărturarilor confucianiști: armonia omului cu natura – armonia între oameni / societatea: mecanism armonic (gândirea chineză/: învățare/ memorare/ reproducere totală). Dao (natura, perfecțiune) are propria noimă (individul „imită” noima).

Un raport reprezentativ pentru ecocritică în literatura chineză este cel dintre om și arbore. Asemănările dintre trunchiul de copac și trunchiul uman ne duc cu gândul la conexiunea dintre aceste două elemente. Prin analogie, trunchiurile verticale ale copacilor se aseamănă cu trunchiul uman, ramurile lor seamănă cu membrele umane, iar straturile de scoarță reprezintă pielea. O asemenea conexiune întâlnim în nuvela lui Ah Cheng, *Regele copacilor*. Ah Cheng este cel care deschide drumul spre *literatura căutării rădăcinilor și literatura cicatricilor*. După Revoluția Culturală, autorii și-au reluat datoria de a expune injustiția și corupția pe care au trăit-o sub dominația lui Mao. Ah Cheng critică, prin intermediul literaturii cicatricilor, implementarea nerestricționată a politicii maoiste prin portretizarea suferinței îndurate în timpul persecuțiilor diferitelor categorii sociale, precum intelectualii și tinerii educați, încercând să se reîntoarcă la filosofia tradițională, a rădăcinilor, renegând noile implementări ale regimului. Punctul de plecare în poetica lui Cheng începe din perioada lui Mao Zedong. Cenzura literaturii din acea vreme și strămutările din Revoluția Culturală au condus la o traumă colectivă. La doi ani de la moartea lui Mao, autorii au început să scrie o literatură despre suferința pe care au îndurat-o, numită „literatura cicatricilor”. Aceștia erau încurajați să revitalizeze discursul filosofic, făcând astfel posibilă anamneza colectivă. Ah Cheng privește evenimentele din perspectiva unui intelectual care consemnează istoria cu detașare, în contextul istoric în care este implicat. Acesta introduce dimensiunea critică asupra politicii maoiste. Tinerii intelectuali care ajung în sat pentru a defrișa pădurea, dau de fapt peste cap întreg ecosistemul. Politica maoistă dorește să schimbe regulile, să modeleze un nou tip de om, vizând o abordare științifică, în schimbul cărturarului confucianist.

În nuvela *Regele copacilor*, Xiao Geda și Copacul sunt interconectați și cosubstanțiali, bărbatul fiind extensia copacul. Prăbușirea copacului atrage după sine și moartea bărbatului, ca și cum acesta ar fi pierdut un organ vital. Cu fiecare lovitură de topor, Xiao Geda devine din ce în ce mai slăbit, mai bolnav. Această dimensiune co-dependentă este evidențiată și de daoiști, care atrag atenția asupra legământului indisolubil între ființe. Odată cu acceptarea tăierii copacului și ajutarea tinerilor intelectuali la prăbușirea acestuia, Xiao Geda și-a

acceptat și propria moarte (wu wei 无为). Gândirea daoistă vizează acceptarea consecințelor naturale ale lucrurilor, fără să se opună sau să se revolte împotriva tăierii copacului, păstrând echilibrul natural al universului. Arborele este un simbol al rezistenței împotriva distrugerilor umane, întruchipând astfel valoarea inerentă a mediului natural. Eforturile lui Geda de a proteja copacul pot fi percepute drept o formă de activism ecologic, încercând să păstreze un element vital al ecosistemului comunității sale, în detrimentul exploatărilor și nedreptăților. Însă, activismul ecologic nu se potrivește cu realitatea umană, atunci când comunitatea nu este unită, având consecințe grave asupra mediului.

Deși era respectat în sat pentru toată munca pe care o depunea pe câmp și vigoarea sa neverosimilă, Xiao Geda se simte mai apropiat de natură decât de oameni, el și arborele având aceeași esență, aceeași substanță spirituală, diferențiind-i doar statutul ontologic. În momentul în care tinerii vin cu topoarele pentru a tăia copacul, bărbatul le indică acestora să taie în piept, în *xing* (în inimă): „Xiao Geda și-a întins brațele, s-a ridicat în picioare și apoi a arătat cu mâna dreaptă spre piept: «Și aici se poate.»” (Cheng 1985: 130). Conexiunea dintre copac și Geda reprezintă de fapt o unitate, o singură ființă materializată în două corpuri diferite, care nu pot trăi una fără cealaltă, fiind reintegrare în cosmos într-o altă formă. Deseori îl regăsim singur, în natură, departe de toți ceilalți, într-o deosebită unitate cu ea. Acesta păstrează inclusiv o anumită distanță față de familia sa, care totuși nu pare să afecteze relațiile dintre aceștia. El își educă fiul în direcție profesională, spre domeniul agriculturii, încercând astfel să-l influențeze pe acesta să-i calce pe urme. Fiul este la rândul lui conectat la această latură naturală, nu în aceeași măsură ca Geda, dar având potențialul și gena specifică de a oferi continuitate acestei conexiuni, de a urma acest Dao.

În momentul în care cenușa acestuia este îngropată, rădăcinile sale și ale copacului se interconectează, devenind un întreg univers de viață, specific gândirii daoiste, fenomenul asemănându-se cu pânza de care toate ființele sunt prinse, ca într-o rețea rizomatică, de care amintește și Morton. Astfel, apare la mormântul lui o floare de un alb imaculat. Regenerarea vitalității naturii și încercarea de a se întoarce la armonia de odinioară sunt surprinse în text prin ploaia care a ținut o săptămână, curățând trunchiurile tăiate ale copacilor de cenușă. Natura, Gaia, încearcă să repare greșelile oamenilor prin purificarea spațiului defrișat.

Opera explorează interacțiunea complexă dintre umanitate și mediu, ilustrând modul în care ideologiile politice și revoltele societale pot avea un impact major asupra lumii naturale. Filosofia lui Latour despre politica naturii reiese din text prin dinamica puterii și a conflictelor care apar între personaje, precum Xiao Geda și Li Li. Interacțiunile interumane și cele dintre oameni și Regele Copacilor duc la lupte pentru dominație și control asupra resurselor și intereselor personale. O asemenea analiză dinamică expune o perspectivă asupra modurilor în care puterea influențează cadrul relațiilor om-mediul, modul în care acțiunile umane pot avea consecințe de amploare asupra celor două tabere și modelarea rezultatelor conflictelor de mediu. O altă temă pe care o regăsim la Latour este Gaia, Pământul-Mamă, care este prezentă și în text. Conceptul acesta

a fost introdus de James E. Lovelock și presupune viziunea pământul ca organism viu ce se auto-reglează, autopoietic și înzestrat cu hiper-conștiință:

Copacul acela se îndoiește ca un picior, dar încă mai rezista, nu se prăbușea și nici nici nu scotea vreun sunet. Odată cu lăsarea întunericului, coroana lui devenise toată o negură, neclintită de parcă împietrise [...] deodată, un trosnet violent a răsunat de parcă muntele ar fi tușit din toți răunchii. (Cheng 1985: 113).

Astfel, autoreglarea nu se mai poate realiza din cauza defrișărilor, iar influența lui Gaia aduce peste sat incendiul de pe munte. Sistemul armonios devine acum haotic, se răzvrățește împotriva umanității, care nu a respectat-o.

Deși filosofia lui Morton și viziunea gânditorilor chinezi sunt asemănătoare, există totuși o diferență culturală definitorie între aceste două tipuri de gândiri ecologice care, la bază, par aceleași. În Confucianism, între natură și om există o relație de interconexiune prestabilită, omul făcând parte din natură, în timp ce Morton deduce acest aspect dintr-o serie de premise, raportându-se la studiile lui Darwin, la acea „plasă” care se află în și între ființe. Morton subliniază ideea că nu există un mediu, ci doar ființe organice distincte. Confucianiștii, în schimb, consideră că există o armonie și o influență reciprocă între oameni și natură, aceștia făcând parte din cosmos, cât timp respectă natura și regulile sale. Xiao Geda se află într-o relație de armonie deplină cu natura. Geda conștientizează atât puterea, cât și neputința naturii asupra oamenilor și încearcă să protejeze copacul. Geda reprezintă idealul confucianist, deoarece acesta cultivă în sine *Ren* 仁 (Omenia). Acesta alege să îi ajute pe tinerii intelectuali în tăierea copacilor, învățându-i moduri prin care pot tăia cu toporul eficient, ajutând la tăierea lemnului pentru focul de tabără din prima seară și evită conflictul din momentul în care află motivul pentru care tinerii intelectuali se află în sat. Bărbatul devine din ce în ce mai tăcut, deși continuă să-i ajute în continuare. Acesta respectă și justifică forțele naturii, pentru că, trăind într-un astfel de mediu, își găsește serenitatea și conexiunea primordială cu Universul. De asemenea, acesta se aseamănă omului ecologic, care constituie o încercare a descoperirii de rețele de momente din istorie ce alcătuiesc o matrice sau o rețea a gândirii ce merg în direcția unei cunoașteri mai profunde a relațiilor dintre om și natură. Putem considera că avea în el acel *străin străniu*:

Abia când ne-am apropiat mai mult am deslușit că la poalele copacului uriaș răsărise trupul firav al unui om. Acesta și-a înălțat ușurel capul și atunci am tresărit: era Xiao Geda. Nu s-a ridicat, ci a rămas mai departe cu coatele sprijinite pe genunchi. Își pironise ochii asupra noastră, iar chipul îi era crispat [...] Xiao Geda amuțise și doar îi țintuia cu privirea. (Cheng 1985: 129).

Această dimensiune a sa era resimțită de întreaga comunitate, fie că era o realizare conștientă sau nu.

Relația antagonică dintre Xiao Geda și Li Li este transpusă și în conexiunea lor cu natura. Li Li este singurul dintre tinerii intelectuali care este devotat politicii maoiste, fiind lăudat de cooperativă pentru respectarea indicațiilor de muncă. Acesta nu crede în superstiția din spatele Regelui Copacilor. El privește lucrurile dintr-o perspectivă științifică, încercând să

respecte politica maoistă cu rigurozitate. Superstiția din spatele Regelui Copacilor este că acesta e „hăruit cu spirit”, iar Li Li devine obsedat de doborârea sa, deoarece consideră că nu este amplasat corespunzător și că pe acel teren se pot planta copaci folositori.

Copacul, însă, are dimensiuni nemaipomenite:

Acel copac singuratic, pe care-l văzuserăm de dimineață în depărtare, era ca o umbrelă cerească, înalt de o sută de metri. Crengile lui așterneau umbră pe o întindere de un mu [...] scoarța nu-i era deloc bătrână, ba din potrivă, iar atunci când am zgâriat-o cu unghia, a scos la iveală seva de un verde crud. (Cheng 1985: 96).

Doborârea acestui copac, care scoate sunete în momentul în care lovit cu toporul, pare similară cu cea a unei ființe care simte în sine. Amplasarea lui pe vârful muntelui reprezintă de fapt nucleul întregii comunități. Violența asupra acestuia atrage haosul și începutul războiului dintre oameni și natură.

Așadar, această defrișare a pădurii, devenită o luptă aproape coregrafică între oameni și natură, generează o suferință atroce și atrage după sine un haos care se resimte în tot satul, atât în oameni, cât și în natură. Pentru că tinerii intelectuali au fost aduși în sat pentru defrișarea copacilor fără rost și plantarea copacilor cu rost, este reprezentată astfel reînnoirea ideilor din perioada lui Mao, renunțarea gândirii tradiționale și adoptarea unei mentalități arhaice, de unde reiese și contextul Literaturii Căutării Rădăcinilor. Tăierea Regelui Copacilor trezește în fiecare individ implicat în această acțiune un sentiment de frustrare, vină și neliniște. Regele copacilor întruchipează idei daoiste precum interconexiunea vieții și înțelepciunea lumii naturale. De asemenea, se poate considera că nuvela reflectă principiile echilibrului și armoniei, așa cum se identifică și în ritmurile ciclice ale naturii. Prin nerespectarea învățăturilor daoiste despre virtutea inacțiunii și acceptarea cursului firesc al naturii, rezistența naturii este contrastată de nebunia și orgoliul persoanelor care doresc să exploateze și să controleze mediul pentru propriile scopuri. Această forță a naturii trece peste orice formă politică, demonstrând întotdeauna că răzvrătirea împotriva acesteia duce la o dizarmonie generală. Li Li, etalonul avântului revoluționar, cel mai muncitor dintre tinerii intelectuali, dorind să schimbe ordinea firească a universului, ajunge să fie cel care începe un adevărat război împotriva lui.

Aplicarea filosofiei ecologice occidentale în nuvela *Regele copacilor* este posibilă, identificând astfel interconexiunea dintre entitățile umane și non-umane, reflectând asupra eticii și responsabilității noastre față de mediu, tipuri de raport existente în gândirea chineză clasică. Totuși, între viziunea occidentală și cea extrem-orientală există diferențe fundamentale de gândire și perspectivă. În occident aceste teorii apar odată cu conștientizarea problemelor de mediu, în timp ce, în gândirea chineză, natura a existat întotdeauna în relație cu omenirea, fără a exista o criză care să conducă la o schimbare de viziune. Dimensiunile celor două culturi provin din surse diferite. Occidentalii se inspiră din gândirea ecologică contemporană occidentală și din post-structuralism, postmodernism și studii științifice. Aceștia abordează natura dintr-o perspectivă filosofică și științifică, examinând sistemele ecologice, relațiile

dintre om și mediu și implicațiile crizelor de mediu. Extrem-Orientalii, daoiștii și budiștii cu precădere, au tradiții filosofice care datează încă din China antică. Aceștia au propriile practici spirituale, cadre filosofice și contexte culturale asupra viziunii relației dintre om și natură. Interdependența este privită dintr-o perspectivă metafizică și spirituală, iar meditația și reflecția sunt încurajate pentru conectarea cu natura, cu universul.

BIBLIOGRAFIE

- Cheng 2018: Ah Cheng, *Cei trei regi*, București, Editura Humanitas.
Cheng 2001: Anne Cheng, *Istoria gândirii chineze*, Iași, Editura Polirom.
Garrard 2004: Greg Garrard, *Ecocriticism*, Londra, Routledge.
Latour 2020: Bruno Latour, *Politicile naturii*, Cluj-Napoca, Editura Tact.
Morton 2021: Timothy Morton, *Gândirea ecologică*, București, Editura frACTalia.
Selin 2003: Helaine Selin, *Nature across cultures*, Massachusetts, Kluwer Academic Publishers.
Zhang 2015: Yingjin Zhang, *Modern Chinese Literature*, West Sussex, John Wiley & Sons.